

B. Szabó Márta versei

B. Szabó Márta lapunk állandó munkatársa. Tárcáin kívül többször is közöltünk tőle verseket. Karácsonyi számunk hagyományaihoz híven most egy csokornyi színes és üde szövegű verset ajánlunk olvasóinknak figyelmébe.

Szerk.

Érthetetlen vers

Néma madárdalt
görget az erdő
zörgő avarja,
görnyedt dombhátak
tövéen vonagló
érke sodorja,
álomba kókad
kertek közt örvény
pörgeti zúgva,
híd hideg íve
béklyóba zárja,
csillaggá zúzza.

Valaki a tükörből

A kopott paraván mögött
bohóc-lelkem már át nem öltözik
téblából festetlen, sután matat
levetett ének
koszlott évek rongyai között.
A vak tükörből
idegen szem bámul, les hidegen
tört kozmoszából
kihunytt egy bohó
harlekin-csillag.
Kirabolt percek szemetén
elvásik a szín
a fénytelen foncsor peremén
gúnyos szű perceg:
szüntelen kopik az idő,
de nem tudod,
ki lakik az arcod mögött.

1952. okt. 20-án születtem Nyitrán, mégis az Ipoly mentét tartom szülőföldemnek, mert Lontón nevelkedtem. Iskolába is ott kezdtem járni, majd Ipoly-szakállason fejeztem be az alapiskolát. Felnőtté az ipolysági magyar gimnázium érlelt. 1971-ben érettségiztem. Kitűnő tanárok láttak el útavalóval, olyanra, hogy a történelem és az irodalom szeretetét a legszürkébb hétköznapiak sem tudták „elkoptatni” bennem, pedig az évek során sokféle, az irodalommal még távoli rokonságot se mutató munkát végeztem. Voltam pénztá-

ros, könyvelő és raktáros, főállású háziasszony és anyuka. Az írott szó iránti rajongást tán a génjeimben hordozom, hiszen mióta csak az eszemet tudom, mindig a könyv volt számomra a legértékesebb ajándék. Első „verseimet” is gyerekefajjal írtam. A középiskolában már avatott vezető segítségével tanultam meg „kívülről” figyelni a verseimet. Megértettem, hogy a túlfűtött érzelmek nagyon könnyen mellékvágányra terelhetik a lényegét, ezért a mai napig igyekszem versírás közben kicsit visszafogott lenni.

Emlékezz rám...

Ha elnémulnak majd
az ezüst hegedűk,
a víg koboldok
már messze járnak,
s parányi tarsolyukban
viszik a derűt,
a konok szavaknak
vess új gátat.
A titkok mélyéről
– egy percre csak –
engedd hozzám
a könnyeid.

Fogyatkozó élet

Tűnő idő dér-ezüstje
sötét hajad mind befőtte,
szép szemedben fáradt fények.
Gyémánt hegyű szenvedések
arcod tükrét felkarcolták,
hűtlen álmok beráncsozták.
Csak a szíved, bolond kobold,
zeng, zakatol, táncol, dobol.
Büszkesége ha nem volna,
sikoltozna, fel a holdra.

Jegenye

Lábánál csacsog a patak,
kacarásznak
butuska habok,
cinkosan sugdos a réti virág
meg a hajlékony fűz,
összekarolva
a ficsúr széllel
víg táncot lejt
egy hősín pihe.
Ő meg csak áll,
felhőbe szúrt szemmel,
rezzenetlen
ágai közt bagoly szunyókál,
várja az estét.
Amint a távoli dombok
ölébe csusszan a Nap,
a vén jegenye
magányát
egy csillagra akasztja.
Halk altatót dudorász
egy fáradt madárnak,
törzsén ezüstöt
csorgat a földre
a bőkezű hold.
Gyengéd szeretője
az éj, becézgeti lágyan
a halovány virradat,
elsőnek rámosolyog,
míg a békakurutty
meglapul a harmatos fűben.

Öreganyó karácsonya

Fehér hajú csend ringázza lágyan
a szunyókáló szedett ágat.
Olvasót morzsol, fűzér-szem zizzen,
gyertyaláng libben, bólingat bölcse.
Motoszkál halkan egy tétova emlék,
neszeget puhán a nyújtózó árnyék.

Álmosan gunnyaszt a hűlő kályha,
a sóhaj leül az ablakpárkányra.
Kiles az éjbe – hócsillag szállong,
a roggyant fészker már csupa bársony.
Sugaras nyárról mélézik éppen.
Csak a fenyőgally illata éber.